

[J. S. Foget.]

blanding af økonomiske Interesser. Men det værste af alt er, at Socialdemokratiet her viser en ganske afgjort Ligeegyldighed med, hvad man har gennemført som Lov. Det tyder paa, at man er af den Opfattelse, at Lovene gælder for alle andre, blot ikke for Socialdemokrater, og hvis man tror, at det giver Tiltro til demokratisk Styreform, saa tror man afgjort fejl. At Socialdemokratiet har besat en Række af de mest betydningsfulde Poster i vort Land, er jo en Kendsgerning. Men Adel forpligter, og det er det, man har glemt i forskellige Tilfælde. Man mener, at man kan skalte og valte som man vil. Det vidner Tusinder af forarmede Landbohem om, det vidner det Forhold om, at Millionærernes og de arbejdsløses Tal her i Landet vokser i samme Forhold. Man optræder med den parlamentariske Magt, der nu engang er givet Regeringen, men man glemmer Ansvaret.

Dette Forhold vil selvsagt i første Instans ramme Magthaverne, men det rammer ogsaa hele den øvrige Rigsdag og hele det politiske System. Vort Land har kun med Hensyn til enkelte Mindretalsudsnit af Befolkningen været udsat for det, som førte til Diktatur i andre Lande, men selv overfyldte Maver kan faa Lede ved et forvrænget Folkestyre, og denne Lede er Magthaverne i vort Land godt paa Veje til at udbrede.

Man taler om en ny Forfatning, om et Etkammerssystem. Man maa gøre sig klart, at med Etkammerssystemet bliver Ansvaret i højere Grad lagt, hvor det hører hjemme. Netop et Spørgsmaal som det, der her er rejst, bør ubetinget medtages ved en Grundlovsændring. Man bør forbyde Sammenblanding af offentlige og private Interesser; man bør drage stærkere Skel end hidtil med Hensyn til Sammenblanding af de forskellige Interessesenheder. Man bør forbyde enhver Form for illegal Indflydelse paa Administration og Lovgivning. Kunde denne Forespørgsel føre til, at man ogsaa optager dette Emne til Drøftelse i Forfatningskommissionen, har den ikke været forgæves.

Hidtil har vort Parti, som sagt, været ene om at paapege den herskende Sammenblanding af offentlig og privat Virksomhed, Vilkaarlighederne, den politiske Magtbrynde. End ikke den øvrige Oppositionspresse har

villet støtte os heri. Vi noterer derfor med Tilfredshed, at man nu ogsaa inden for andre Oppositionspartier er ved at faa Øjnene op. Man skulde da tro, at det var en Opgave, hvorom Oppositionen kunde enes, at forlange rene Linier i den offentlige Administration og at fremholde Ansvaret for dem, der lader haant om noget saadant.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Efter det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Mening skulde det sociale bl. a. bestaa i, at Overskuddet ved Likvidation af et saadant Selskab tilfalder Kommunen. Det var et af Trækkene. Det Kriterium bestrider jeg ganske. Det andet var — og det synes jeg er meget interessant netop i denne Sammenhæng —, at det her drejede sig om Boliger for Arbejdere og mindrebemidlede. Der er her i Dag nævnt et Boligforetagende, ude paa Blegdamsvejen, som er støttet af vistnok Andelsboligforeningens Nr. 31. Jeg har liggende et Projekt, hvorefter en 2 Værelsers Lejlighed med Kammer koster 101 Kr. om Maanedes + Varme. Mon der her er Tale om Boliger specielt for Arbejdere — det er i hvert Fald ikke for mindrebemidlede. Men selv om disse Selskaber nu endelig var af rent social Karakter, saa er det jo slet ikke det afgørende i denne Sag. Hensigten med de herhenhørende Bestemmelser i Seddelbankloven er at hindre, at man, fordi man har en eller anden Interesse, som jo ikke behøver at være af privat pengelig Art, præfererer nogle Borgere paa andres Bekostning. Det er det, der er det afgørende.

Det kan godt være, at det er et smukt og udmærket Formaal. Det vil jeg i øvrigt ikke bestride, at det er, men selv om det er Tilfældet, saa betyder det ikke, at en Nationalbankdirektør, fordi han har et særligt Forhold dertil, skal ud i den Fristelse, naar der er Tale om Kreditgivning, at præferere dette fremfor andre. Det tror jeg ikke han har gjort. Indtil noget andet er sagt og eventuelt bevist, vil jeg ikke tro det. Men Loven siger netop ogsaa, at selv en Fare for en saadan Konflikt — og her har man ikke bare tænkt paa noget personligt pengeligt — maa ikke være til Stede. Saa jeg synes nok,